

Magisch

Magisch

EVA MORAAL - JEN MINKMAN - VANESSA GERRITS

MARIJKE F JANSSEN - RIANNE WERRING - DEBORA ELISABETH

MASCHA SCHOONAKKER - DANIËLLE DIJKSTRA - ISABEL PETERS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Magisch
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Eva Moraal, Jen Minkman, Vanessa Gerrits, Marijke F
Jansen, Rianne Werring, Debora Elisabeth, Mascha Schoonakker,
Daniëlle Dijkstra, Isabel Peters

Omslagontwerp: Amanda Matthews & Jen Minkman
Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Tweede druk juli 2017
ISBN 978-94-92585-02-8
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Lazarusprijs – Vanessa Gerrits	7
Silvanima – Isabel Peters	59
Heksenzusje – Rianne Werring	99
Jim Djinn – Eva Moraal	127
Hart van goud – Mascha Schoonakker	163
Door de sterren verbonden – Debora Elisabeth	191
Vergeten – Daniëlle Dijkstra	217
Het koeienmeisje – Marijke F Jansen	261
Exodus – Jen Minkman	291

De Lazarusprijs

Vanessa Gerrits

1

‘No way, dat lieg je.’

‘Lieg ik ooit?’

De duivelse grijns die zich over Alvadors gezicht verspreidt, geeft aan dat hij wel degelijk liegt.

Ik pak een donut met chocoladehagel uit de kartonnen doos en geef hem door aan Milly, die naast me zit en met haar ogen rolt naar Alvdador. ‘En wie zou dat dan wel betaald hebben, Sherlock?’

Alvdador – uitgedost met een haarband die het doet lijken alsof er een mes door z’n kop steekt – haalt zijn schouders op. ‘Mijn broer zegt dat ze een rijke tante hebben, of een groot tante, *whatever*, een of ander oud rijk mens, in elk geval. Ze heeft de Lazarusprijs voor hen allemaal betaald zodra ze het nieuws hoorde.’

‘Oooo!’ Milly gaat rechtop staan, al kauwend op haar donut. Ze zet haar heksenhoed die steeds afglijdt weer rechtop. ‘Dus je bróór is die mysterieuze, alwetende bron van jou? Wees eens wat duidelijker: de weedjunkie die in je kelder woont omdat je moeder te laf is om hem eruit te zetten, of degene die hem van die drugs voorziet? Of nee: broertje nummer twee zit in de jeugdgevangenis voor dealen, *last time I checked*.’

Als Alvdador niet zo graag dit schooljaar nog de onvangbare Milly Ipsum op zijn lijstje van veroveringen wilde zetten, was hij vast met haar op de vuist gegaan – meisje of niet. Terwijl de andere twee jongens in koor ‘*Burn!*’ roepen, moet Alvdador flink z’n best doen om zijn smoel in de plooi te houden.

‘En waarom was het dan niet op het nieuws?’ zegt Ty.

Ty heeft zich niet verkleed en ik wou dat ik dat ook niet gedaan had: die kattenoren waar Milly me mee heeft opgezadeld, knellen rond mijn slapen.

‘We zouden er echt wel iets over gehoord hebben. Klein dorp, grote roddelmolen.’

Ik knik instemmend, maar Alvdador heeft natuurlijk al een antwoord klaar. ‘Als ze rijk genoeg zijn om de Lazarusprijzen te beta-

len, stelt een handjevol journalisten en politici omkopen om het uit de media te houden niks voor.’

De avond maakt me dapper en overmoedig. Voor ik me kan bedenken ga ik naast Milly de heks staan en zeg: ‘Er is maar één manier om erachter te komen.’

Met een opgetrokken wenkbrauw daag ik hen stuk voor stuk uit. We voelen ons intussen misschien te oud om doen, durven of de waarheid te spelen wanneer we samenkomen zoals vanavond op Halloween, maar een goeie uitdaging durven de jongens niet uit de weg gaan – en Milly al helemaal niet.

‘Hoor ik dat goed?’ Alvalor maakt een schelp rond zijn oor met z’n linkerhand, blij dat de aandacht weg is van hem en zijn loserbroers. ‘Is het echt Delani “maximum één biertje per avond” Wilfrieds die dit voorstelt?’

Oké, misschien ben ik niet helemaal mezelf. Misschien is het de alcohol uit mijn ene biertje die al naar mijn hoofd gestegen is. Of het feit dat ik vanochtend mijn toelatingsbrief van de Universiteit Vrijdsene gekregen heb – mijn eerste keus.

Misschien voel ik me overmoedig omdat het nu nog even kan. Voor ik straks de druk van een volledige studiebeurs moet waarmaken en mijn ouders niet teleur mag stellen.

Mezelf niet teleur wil stellen.

Ik heb nog niemand verteld over mijn toelating, zelfs Milly niet. Vandaag is de enige dag dat ik roekeloos kan doen zonder al te veel consequenties.

Met die gedachte in mijn achterhoofd sta ik net op het punt een tweede biertje uit de koelbox te pakken – want fuck it, het is een feestdag, soort van – maar voor ik dat kan doen neemt Milly mijn rechterhand vast en trekt ze me weer omhoog. ‘Verdorie, kameraden, Delani-banani heeft hartstikke gelijk! Het is niet voor niets Halloween! We gaan er gewoon naartoe om het met onze eigen ogen te zien. Hup, opstaan, opstaan.’ Milly begint mensen vanaf de bank omhoog te sjorren.

‘Ik dacht dat jij het niet geloofde?’ werpt Ty tegen, terwijl hij omhoog wordt getrokken aan zijn welgevormde arm. Ik kan het niet helpen: ik staar naar de plek waar Milly’s met zwarte nagellak gemanicuurde meisjeshand die van hem ontmoet.

‘Zien is geloven, kameraad. Zijn we weg, of hoe zit het? Neem die koelbox maar mee.’ Ze wijst naar mij, alsof ik opeens de koelboxverantwoordelijke ben. Ik wil protesteren, maar iemand is me voor.

‘No way, Milly, wat als we...’ begint Dorian, die er met zijn schmink uitziet als een Mexicaanse Sugar Skull-doodskop.

Maar hij wordt onderbroken door de ‘pokpokpok’-geluiden die Milly maakt en het duo van mannelijk hoongelach dat hij daarop moet incasseren.

‘O, héél volwassen.’ Dorian rolt met z’n ogen. Maar intussen is iedereen al van z’n plek gekomen en volgen we Alvalor, die zich natuurlijk meteen opwierp als gids van onze nachtelijke excursie.

Milly zwiert met haar heksenhoed en brult erdoorheen: ‘Op visite bij de Lazarussers. Guh-zelluuuuug!’

En ik sleur de koelbox dus maar mee.